

No. 8. }

August 1887.

{ 13de Aargang.

Negerens Bøn.

(Indsendt.)

Min Jesus! du, hvis Omhu naar
Til Støvets mindste Søn,
O, høi dig til mit Suk og hør
Den stakkels Negers Bøn!

Min Synd og Sorg har du betalt
Paa Korsset med dit Blod,
Du vil da heller ei formaa
Min Bøn, du Herre god!

Jeg var en stakkels Negerdreng,
Der sad ved Havets Kyst,
Da Tyve kom og rev mig bort
Fra mine Frænders Bryst.

Den Lød var tung, men du, min Gud,
Har vendt det til min Fred:
Et Hjem jeg tabte; men jeg vandt
En Frelsers Kjærlighed.

Jeg fattig var; men du, min Gud,
Var altid paa min Bei,
Og da jeg først din Naade saa,
Var Ingen glad som jeg.

Min Sjæl var senkt i Mulm og Rat
Og stormed vilbt afsted;
Men du har frelst mig, du, min Gud,
Af lutter Kjærlighed.

For Engle hist, for Verden her
Min Angest raabte: "Stjælv!"
Jeg var en Træl — en Syndens Træl,
En Træl af Satan selv.

Men nu, — din Søn har gjort mig fri,
Er jeg i Sandhed fri;
Ja fri for Synds og Mørkets Magt
Og Helveds Slaveri.

O Herre! send dit Frelsens Bud
Til mine Brødres Land,
At Veien til det sande Liv
Ved dig de finde kan!

Min Fader og min Moder kjær,
O, lad dem kjende dig!
Lær selv dem du, hvad Jesus Krist
Har gjort for dem og mig!

Hvis Gud er lig den Kristnes Gud
Og hans enbaarne Søn?
Han føler Medsynd med min Sjæl
Og hører Nægrens Bøn.

Ja Herre Krist! du gav dit Blod
For Tusinder som mig:
Den arme Neger er forstøbt,
Kun ei, min Gud, af dig.

Af Hjertet vil jeg takke dig
For al din Kjærlighed.
Beware du fra Støp og Falb
Den stakkels Negers Fjed!

Jaar da jeg Himlens Herlighed
Engang i Naadelsen,
Jeg vidne vil for Engles Hær:
Du hørte Nægrens Bøn.

Bærer hverandres Byrder!

(Gal. 6, 2).

Det var en kold, regnfuld Efteraarsaften, og den urolige, graa Himmel gjorde det endnu mørkere, end det egentlig skulde være; thi Klokken var kun 6. I en Dør, der førte ind til en af de mangfoldige Arbejderboliger i Udtanten af den store By, stod en Kone af et tækkeligt Ydre og ventede piensynlig paa, at Nogen skulde komme. Strø efter dreiede to smaa Piger ind i Gaden og spadserede langsomt gennem den kolde Regn; men, da Konen kaldte, saa den ene af dem hurtigt op.

"Hvorfor bliver du saa længe borte, Sofie? Kom nu ind og saa din Aftensmad, og lad Anna gaa hjem og saa sin."

Sofie traadte nu ind, medens hendes lille Kammerat gik videre. Der var varmt og hyggeligt inde i den lille Stue; thi der

brændte en rask Ild i Kaffelovnen. Paa denne stod en Kopp varm The og paa Bordet en Tallerken med Smørrebrød, der saa meget indbydende ud for den lille Pige, som bragte en udmærket Appetit hjem med fra Skolen.

Hendes Moder, Madam Jensen, bad hende tage sit va de Sjal af. "Du maa ikke gaa saadan og drive, naar du kommer fra Skole! Fader kommer snart, og du maa passe lille Hans. Spis nu din Mad, og sæt dig saa ved Kaffelovnen og tag ham paa Skjød!" Madam Jensen havde travelt og gik ind i den anden Stue for at blive færdig med sin Rengjøring, før hendes Mand kom hjem.

Sofie satte sig ved Ilden og saa paa sit Smørrebrød. Fire tykke Stykker; det var et deiligt Syn, naar man er sulten. Derpaa delte hun Stykkerne, idet hun hoivkede til sig selv: "To til Anna og to til mig." Hun spiste nu hurtigt sine to Stykker og vendte derpaa Ryggen til Tallerkenen og stirrede ufravendt ind i Ilden. Derpaa tog hun Theen; en god Underkop fuld blev holdt af, thi den var hed, den drak hun og lidt til, efter omhyggelig med Fingeren uden paa Koppen at have maalt, at den var halv fuld. Nu saa Hans rolig i sin Bugge, Moderen gik endnu og skurede, og Sofie kastede hurtigt sit Sjal om sig igjen, tog Smørrebrødet og den halvfulde Thekop under det og gik ned ad Gaden, saa hurtigt, hun kunde, uden at spille Theen. Et lidet blegt forknøyt Ansigt kigede ud gennem et af Vinduerne i det Hus, ved hvilket Sofie standsede; men det oplævedes ved at se hende og viste sig strax efter i Døren.

"Det er det Halve af mit . . . Anna! jeg vilde ønske, det var mere, for du har ikke faaet nogen Middagsmad," sagde Sofie, idet hun tog sine Skatte frem og fulgte sin Skoletammerat ind i et rent, men koldt Bærelse, hvor hun var alene.

"Stynd dig og drif Theen, for jeg er nødt til at løbe hjem til Hans," sagde Sofie, idet hun med stor Tilfredshed saa, hvorledes hendes to Stykker Smørrebrød forjoandt, og glædede sig inderlig over, at hun hjemme havde vendt Ryggen til dem.

Senere hen paa Aftenen, da Sofie var i Seng og sov sødelig, kom Annas Moder. Madam Jensen bod hende venlig ind, og den trætte Arbeidsmand overlod sin Plads ved Kaffelovnen til den blege, magre Kone.

"Jeg kunde ikke vente med at takke Dem" — og Enkens Stemme skjælvede lidt — "men er det ogsaa rigtigt, at Deres lille Piges Mad skal deles med min stakkels Anna?" Madam Jensen og hendes Mand saa forbausede paa hinanden og paa Enken.

"Jeg skal sige Dem, Madam Jensen, hvordan det hænger sammen. Jeg stod udenfor i Kjøkkenet da Deres Sofie kom løbende ind med noget Smorrebrød og The i en Kop, og hun vidste ikke, jeg var der. "Det er det Halve af mit," sagde hun, "jeg vilde ønske, det var mere, for du fik ingen Middagsmad." Min lille Pige var sulten, og jeg havde ingen Mad til hende; men saa fik hun jo Mad; og jeg kunde ikke lægge mig i min Seng, før jeg havde sagt Dem det."

Madam Jensen fik Taarer i Øinene, thi, skjøndt hun vidste, at Enken var fattig, var det dog ikke faldet hende ind, at det var saa knapt for hende. Hendes Mand sagde aabent og mandig: "Jeg er glad ved, at Sofie vilde gjøre det. Deres Mand og jeg arbejdede mange Aar sammen, og havde jeg vidst, De havde det saa smaat, skulde De have havt Noget af det Lidet, jeg har."

Der blev ikke sagt Noget til Sofie, før hun næste Dag skulde til at gaa i Skole; da hun loftede Raaget af sin lille Madfuro saa hun to Portioner.

"Svad er det, Moder?" spurgte hun.

"Den ene er din Mad og den anden Annas"

Da saa Sofie op med et blussende og taknemmeligt Ansigt: „Moder! jeg er saa glad ved det," hvistede hun, "hun fik ingen Mad igaar, før —"

"Før du gav hende det Halve af din Aftensmad," sagde Moderen volig; "men du skal en anden Gang hellere sige det til Moder; thi jeg vil aldrig negte et stakkels forfultent Barn en Bid af, hvad vi have."

Et stort Exempel.

Før omtrent 300 Aar siden, da Reformationen med rivende Kart udbredte sig over hele Europa, kom den ogsaa til de Lande, som nu med et fælles Navn kaldes Belgien; men der bleve dens Tilhængere forfulgte med Ild og Sværd af de katolske Tyrster og Præster. Iblandt Dsrene var en ung Kvinde, hvis Navn for os er søært at udtale, — hun hed Michelle de Caignoucle og døde 1551 — men søærere endnu er det nok at naa op til den selsforglemmende Kjærlighed, som Kristi Evangelium havde fostret i hende. Hvad der er os opbevaret om hende, er snart fortalt; det lyder med en omtrent samtidig Historie-skrivers egne Ord saaledes: "Denne Frosen, som stammede fra et adeligt Hus i Nordfrankrig, blev dømt til Døden med adskillige Andre for Troens Skyld; Dommen lød paa, at de skulde brennes levende. Da man førte hende paa Retterstedet, opmuntrede hun sine Videlseskæller til Standhaftighed og sagde, idet hun pegte paa de Dommere, som havde fordømt dem og som nu sad i Binduerne for at se paa Henrettelsen: "Se I disse, de lide en helt anden Pine end vor; thi de have en Boddel i sin Samvittighed, men vi, som lide for Jesus Kristus, vi have Fred og Sikkerhed for vor Frelse." Da hun kom til Retterstedet, var der adskillige Fattige, som denne gode Kvinde havde hjulpet, og som græd, fordi hun skulde dø; men hun trostede dem, saa vidt det blev hende tilladt. Iblandt Andre var der en fattig Kvinde, som udbrod: "Al Frosen, nu kan I aldrig give mig Almisse." Hun svarede: "Jo, vent lidt, der har du mine Sko, dem har jeg ingen Brug for mere." Denne Standhaftighed forundrede alle Tilskuerne og forsærdede Fienderne; thi Gud bevarede den hos hende til det sidste Aandedræt."

Det er let at se, at denne Kvinde havde gaaet i Skole hos ham, som paa sit Kors havde Kjærlighed nok til først at bede for sine Fiender, saa at sørge for sin Moder og saa at troste den Kover, der led ved Siden af ham, inden han tænkte paa sig selv og brød ud i den dybe Klage: Min Gud, min Gud! hvi har du forladt mig? Det er let at se, at den, som med et luende Baal foran sig kan huffe paa, at hun har et Par Sko, som en Fattig trænger til, maa være kommen langt i den Kjærlighed, som ikke søger sit Eget.

(Nordbl. Spndagsbl.)

Kaffere.

Vi give Eder her et Billede af de fra den norske Mission saa bekendte Kaffere i Afrika.

Kafferne staa ikke i Stamme­slægtskab med Negrene, men danne en Race for sig selv. Et af de mægtigste og tapreste Kaffer­folk ere Zuluerne, blandt hvem vore Lands­mænd nu saa alvorligt missionere.

Som vort Billede viser, er Kaffernes Klæde­dragt saa let som muligt. Mændene pleie kun have et kort Skjort paa, Kvinderne noget længere Skjorter. Modrene bære i Regelen sine nyfødte Børn i Poser paa Ryggen.

Deres Dyr have et underligt Udseende. De kaldes "Kraaler", og Husene se ud som en omvendt Vaskedalle. De ere byggede af Rør og Ler, ligge gjerne i en Kreds, ind­hegnet af etslags Pælevært, hvorigjennem der kun er en enkelt Abning, for at ikke Fien­der og vilde Dyr let skulle kunne trænge ind.

I det noget vidtstrakte Kafferland findes der store Skove, hvori Elefanter, Løver, Bjørne, Leopardter og Ulve huse­re. Der er ogsaa store Strækninger af ufrugt­bare Sand­heder. Her og der findes ogsaa skønne græsbevandede Enge, hvori Dyr og Køer i tusindvis gaa og græsse.

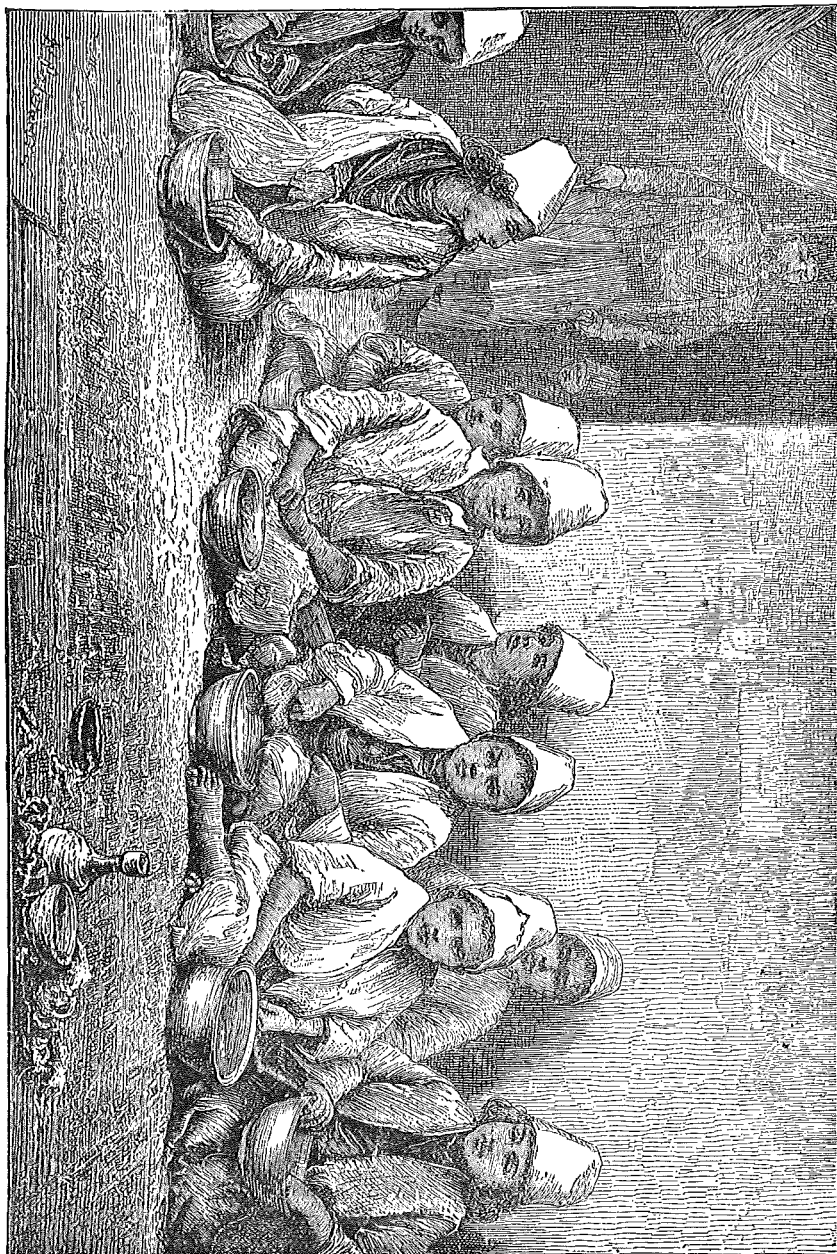
Det fjerde Bud.

Georg Washington, dette Lands bekendte Fader, havde i sin Ungdom besluttet sig til at blive Somand. Det Skib, paa hvilket han var lovet Ansættelse, ankrede i Nærheden af hans Forældres Hjem. Alt var rede; en liden Baad laa ved Kysten for at hente ham, hans Kuffert var allerede sendt iforveien. Han vilde kun endnu sige sin Moder Farvel. Da saa han de blanke Taarer rinde ned ad hendes Kinder, og, uagtet hun ikke havde givet ham noget bestemt Forbud, følte han dog i dette Dieblik, at hun maatte efter Skilsmis­sen fra ham aldrig mere vilde blive glad.

Uden at sige hende Noget, vendte han sig hurtigt med en fast Beslutning til Tjeneren og sagde: "Gaa og sig, at de maa bringe min Kuffert tilbage. Jeg vil ikke drage bort og knuse min Moders Hjerte."

Hun saa længe forundret paa ham og sagde derpaa: "Georg, Gud har lovet at velsigne de Børn, som hædre sine Forældre; jeg tror, at han ogsaa vil velsigne dig."

Drenge i et Waajenhuz i Shiraz i Persien.

Vort Billede fører os til det sjerne Persien i Aften. I se, hvorledes disse Børn have sin egen Maade at spise paa.

Ogsaa til Persien er den evangeliske Mission trængt frem. Amerikanste Mis-

sionærer udøve der en ikke saalidet velsignet Virksomhed blandt de mange Muhamedanere, til hvilke den største Del af Landets Befolkning hører, og ogsaa blandt de egentlige Persere.

En Vei eller anden, Vor Herre ved Raad.

I.

"Vil De være saa venlig at vise mig Veien til Mellemdækket?"

Det var en besteden Barnestemme, der gjorde dette Spørgsmaal og et frygtsomt lidet Ansigt, der vendtes op mod den Gruppe af Passagerer, der havde samlet sig rundt om Rahytstrappen forud paa Dampskibet Sahara. Skibet havde just lettet Anker og stod langsomt ud af Mundingen af Floden Mercy for at begynde sin Rejse over det store atlantiske Ocean. Det var en kold December Aften, og de fleste af Passagererne vare allerede gaaede nedenunder. Blandt de saa, der endnu vare paa Dækket, var en liden Pige neppe mere end otte Aar gammel; hun saa ud til at være alene og havde i nogen Tid ængstelig iagttaget sine Medreisende, som om hun bonfaldt om deres Beskyttelse.

"Vil De være saa venlig at vise mig Veien til Mellemdækket?" gjentog hun.

En Kone med et venligt Ansigt svarede: "Ja vel vil jeg det; Mellemdækket er lige nedenfor disse Trapper. Men hoor er din Moder?" tilfoiede hun nysgjerrig.

Barnets Dine bleve fulde af Taarer, og hun fremstammede: "Moder er død."

"Stattels Barn," udbrod Konen med sølende, "men hoem passer da paa dig?"

Den lille Pige saa forbauset op.

"Jeg passer paa mig selv," svarede hun, "jeg er helt alene."

"Og din Slægt kunde nænne at lade dig rejse saadan helt ene?"

"Der er Ingen, jeg tilhører," svarede Barnet, "og der var intet andet Sted, jeg kunde komme hen. Moder kjøbte Billetten, før hun døde; hvis hun ikke havde gjort det, var jeg bleven nødt til at ty til Fattighuset."

De Omringstaaende begyndte ved Barnets Ord at vise nogen Interesse.

"Og hoor," spurgte Konen, "skal du hen, naar du kommer til de forenede Stater?"

Barnet tog sit lille Torklæde tilside og sagde, idet hun viste paa et Stykke hvidt Løi,

der var syet foran paa hendes Kjøle: "Der staar det; Moder syede det fast, inden hun døde. Hun sagde, at jeg aldrig vilde kunne udtale det kunstige Navn, og derfor skrev hun det. Sagen er," tilfoiede Barnet, som om hun mente, det var nødvendigt at undskyldte sig, "det er hele otte Stavelse, og i Skolen er jeg ikke kommen videre end til Tre-stavelsesord."

Konen boiede sig ned for at læse paa Plakaten.

"Hvad staar der?" spurgte En af de Omstaaende.

"Ja" svarede Konen efter nogen Betænkning, "jeg er heller ikke sunderlig vel oplært, og jeg kan lige saa lidt som Pigebarnet læse det kunstige Navn. Det er et af disse Indi-anernavne, de har over i Amerika. Men Barnet hedder Myra Church, og nedenunder staar der, at en døende Moder beder Enhver i Guds Navn tage sig af hendes stakkels Barn og hjælpe det tilrette paa den lange Rejse. Ja min lille Pige," tilfoiede hun, idet hun hjertelig tog Barnets Haand inden i sin og holdt den fast, "det vil vi ogsaa gjøre."

De andre Reisende tilnærmede Konen sit Bisfald.

"Og hvem skal du saa til?" spurgte Konen; "er det Nogen af din Slægt?"

"Det er min Moders Søstrebarn," forklarede den Lille, "der var ingen Anden til at tage sig af mig."

"Bed din Tante, at du kommer?"

Myra rystede paa Hovedet. "Nei, hun ved ikke det Allermindste om mig," sagde hun; "hun ved ikke engang, at Moder er død der var ingen Tid til at skrive. Jeg er saa bange, hun ikke bliver glad ved at se mig." tilfoiede Barnet i en ynkelig Tone, "gid det var et andet Sted, jeg kunde komme hen!"

Konen nærmede ogsaa sine Betæneligheder angaaende den Varme, hvormed den ubekjendte Slægtning vilde byde Myra velkommen, men hun gav dem ikke Luft i Ord. "Naa, naa," sagde hun trøstende "det er ikke værd at bekymre sig saa længe forud. En Vei eller anden, Vor Herre ved Raad."

Myras Læber skjælvede, men hun taug. "I hvert Fald," vedblev Konen, "er du nu her, og det Eneste, du kan gjøre, er at holde Modet oppe, indtil du kommer til Amerika. Det vil ikke blive saa strengt naar vi først komme lidt længer fra Hjemmet, og har du ikke mere nogen Fader eller Moder her paa Jorden, saa har du dog en Fader i Himmelen, som har lovet at sørge netop for saadanne smaa Stakler som dig."

Skibet havde imidlertid tilbagelagt et godt Stykke af sin Vej, og Rysterne forsvandt mere og mere; Myra vendte sine Blikke ud over Havet imod den nye Verden, de styrede imod, og mumlede: "Vidste jeg bare, at der hist over paa den anden Side Havet var Nogen, der vilde blive glad for mig, Nogen, der trængte til mig!"

Konen lagde ventig sin Haand paa hendes lille Arm og sagde: "Frist Mod, mit Barn; hust paa, hvormegit Jesus holder af Børnene. Du ved nok, han tog dem i sine Arme og velsignede dem. Du skal se, han hjælper nok lille Myra. Men det bliver silde, kom nu ned med mig, saa skal jeg skaffe dig en Plads at sove paa ved Siden af min"

Myra fulgte sin nye Veninde nedenunder, meget opmuntret ved hendes ventlige Ord. De øvrige Passagerer paa Mellemdækket modtog hende ligesaa venligt, og snart følte den lille Pige sig fuldkommen hjemme i det snevre, daarligt ophjste Opholdssted. Skjøndt Søen gik høit og Veiret blev stormfuldt, blev hun dog ikke fohyg og skjøndt hun ikke kunde komme meget paa Dækket, savnede hun dog aldrig Selskab paa Mellemdækket, Enhver havde et venligt Ord til den lille ensomme Stakkel.

Men efter som Dagene gik, tog Blæsten til, den var stik imod og voredede næsten til en Storm; og den tolvte Dag beregnede Kapteinen, at de endnu vare halvhundredde Mile fra Boston, Skibets Bestemmelsessted. Men denne Beregning var usikker; thi i de tre sidste Dage havde Solen ikke vist sig, og Himmelen antog et mere og mere truende Udseende. Passagererne følte sig imidlertid fuldkommen rolige og lagde Planer om at være i Land næste Dag ved Middagstid. "Du

skal spise til Middag hos os, Myra," sagde snart En snart en Anden til hende, "du maa hvile dig en Dags Tid, før du begynder paa din lange Reise."

Men Myra var mindre rolig end de Andre, og om Aftenen spurgte hun, som Svar paa en af disse Indbydelsler: "Men tror De ogsaa, vi virkelig komme i Land? tror De, Kapteinen rigtig ved, hvor vi er? Uh!" raabte hun, idet Vinden med et voldsomt Hyl so'r ned ad den aabne Kahystrappe, "hør, hvor det tuder, mon det nogensinde før har blæst saa rædsomt?"

Hendes Angst kunde maaske have smittet de Andre, hvis ikke en af Matroserne leende havde svaret: "Jo, det kan du være vis paa, det har, og det tusinde og atter tusinde Gange. Skibet har været ude i langt værre Veir end dette og er kommet sikkert i Havn. Gaa du til Kois, min Glut, og maaske vaagner du imorgen i Amerika"

Myra var ikke fuldkommen beroliget, men hun lagde sig, soiede til sin sædvanlige lille Aftenbøn nogle Ord om, at Vorherre vilde passe godt paa dem Allesammen i den stemme Storm, og faldt snart i en tryk Søvn. Kort efter fulgte de andre Passagerer hendes Eksempel, og Alt blev stille paa Mellemdækket, kun Skibets Rnagen og Stormens Brolen lod høiere og høiere.

Medens de sov, fit et pludselig Stod Skibet til at ryste fra Ende til anden. En dump skrabende Lyd fulgte, det var, som om Skibets Rjøl blev trukken hen over Klipper; for første Gang i de Dage, Reisen havde været, standsede Mastinen, og Skibet lagde sig om paa Siden. Samtidig forkyndte høie Raab og en stærk Trampen paa Dækket, at en Ulykke var hændt, og Folkene fore fulde af Rædsel ud af Koierne, idet den samme Matros, der for en Time siden havde talt saa opmuntrende til Myra, raabte ned ad Kahystappen: „Alle Mand paa Dækket, Skibet er stødt mod en Klippe!"

En trofast Sjelehyrde.

I Aaret 1654 rasede en Pest i Danmark og udbredte sig hurtig fra det ene Sted til det andet. Presten Jakob Pedersen Brip til Urlev i Sjælland fik nogle Klæder tilsendt efter sine Slægtninge, der i Hovedstaden vare døde af Pesten. Kort Tid efter udbrod den i Prestegaarden, og det var nu hans eneste Tanke at forhindre denne forfærdelige Sygdom fra at udbrede sig blandt hans Sogneborn. Han afbrød derfor al Forbindelse med dem og hejste kun et Flag, hver Gang der indtraf et nyt Dødsfald i hans Hus, for at man skulde bringe ham en Digtstykke, som han derpaa hentede paa sin Trillebør nede ved Havelaagen. Saaledes begravede han efterhaanden sin Hustru, alle sine Born og sine Tjenestefolk. Forat Menigheden alligevel ikke skulde savne Guds Ord, talte han hver Sondag til den fra en Sten paa Kirkegaarden, som man endnu fremviser den Dag i Dag. Der skal ogsaa være et udstaaret Træbillede af ham i Kirken.

Prindsesse Eugenie's Diamanter.

Faa kunne i Gavnidhed maale sig med Kong Dstars Søster, Prindsesse Eugenie. En Gang folgte hun alle sine Diamanter for at skaffe Penge til Opførelsen af et Arbeidshus, hvortil Befolkningen paa Gulland længe havde sølt Træng. Et Aarstid efter, at det ny Arbeidshus var taget i Brug, aflagde Prindsessen et Besøg paa Den. Hun blev vel modtagen, ikke mindst paa Anstalten, hvor de fattige Stakler, som hun havde skaffet et Hjem, jublede hende i Møde. Iblndt de mange glade Ansigter opdagede hun ogsaa et bedrøvet; en gammel Mand stod og hullede som et Bavn. Da hun spurgte om Grundden, fortalte man hende, at det var en forherdet Synder, som først paa Anstalten havde lært at arbejde og vende sit Sind til Gud. Ingen havde seet ham græde før, men ved Synet af hende, som han skyldte sin Sjæls Frelse, var han bristet i Graad. Da udbrod Prindsesse Eugenie bevæget: „I disse Taarer gjenser jeg mine Diamanter.“

Smaastrykker.

Stærke Mennesker. Da man spurgte Keiser Sigismund, hvilke Mennesker han holdt for stærke, svarede han: „De, som Medgang ikke gjør hovmodige, og som Modgang ikke gjør forsagie.“

— **Hvad er lettest?** Da En spurgte Bismanden Thales om, hvad der var lettest, svarede han: „Det Vanskeligste er at lære sig selv at kjende, og det Letteste er at finde Feil hos Andie.“

Aftenstul.

Min Time slaar, jeg tvivler ei;
Men at! jeg ved ei naa r.
Hvor Mangen døde, ung som jeg,
Og nu for Herren staar.

Min Vandringstid jeg bruge vil,
Mens endnu Dag det er;
Har Graven først sig lukket til,
Da vent ei Raaden der!

Jeg ligger, Herre! for din Fod
Og klager dig min Nød;
Udstet min Synd i Jesu Blod
Og styrk mig i min Død!

Gaade.

Mit Første kan være til megen Nytte,
Kan tjene Mange til Hjælp og Støtte.
Mit Andet er en brændende Smerte,
Som dog kan løste og lutre dit Hjerter,
Hvis blot til det rette Sted du dig vender.
Mit Tredte er Navn paa en By, som du kjender.
G.

Opløsning

paa Gaaden i No. 6:
Sjælland.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

„Fæbrl. og Emigr.“s Trykkeri, La Crosse, Wis.